

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΙΡΕ ΦΑΔΚΟΣ

ΤΟ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΞΑΦΝΑ, καθώς έμπαινε στο έργαστήριό του, ο σοφώτατος βοτανικός και καθηγητής Μοϋρφ, έκανε κάποιο κίνημα ζωηροτάτης έκπληξης, άγωνίας σχεδόν.

Στό βάθος της ύπηρχε μία πράσινη λάμψη, ή όποια ξέφευγε από έναν κάθετο σχεδόν προβολέα. Η λάμψη αυτή, έπεφτε επάνω σε μικρές μεγάλες ξύλινες γλάστρες, ή όποιες ήσαν γεμάτες από φυτά διαφόρων ειδών. Κάτω όμως απ' τις ζωηρές αυτές και πράσινες άχτινες τού προβολέα, τά φυτά φαινότουσαν σαν νά είχαν προσβληθ ή από μία άπερίγραπτη τρέλλα: Μεγάλωναν σ ή καταπληκτικό, σ ή έντελώς φανταστικό βαθμό, ή είχαν πάρει άναστήματα και διαστάσεις τερατώδεις!

Ο βοτανολόγος Μοϋρφ γύρισε τότε θριαμβευτικά πρ ός τόν άνεμιό του—άνεμιό της γυναικας του—τόν Ροβέρτο Λεπλί. "Ηταν ένας νεαρός Γάλλος, πολύ μορφωμένος, και τού χρησιμο ώς βοηθός σ ή επιστημονικά α ύτα πειράματά του. Τόν κύτταξε λοιπόν ο Μοϋρφ, και τού έπτε με πινυμένη φωνή:

—Γιά θυμήσου, Ροβέρτε... Όταν φύγαμε χθές τού βράδυ, στις κάσες αυτές δέν ύπήρχε σχεδόν τίποτε... Οι σπόροι μόλις είχαν φυτρώσει!... Κύτταξε τώρα πώς μεταμορφώθηκαν—κιόλας σ ή τόσο μεγάλα φυτά!... Πόσος καταπληκτικά γρήγορη ύπηρε ή ανάπτυξη! τους!...

Πιό σιγά τώρα, και σαν νά άνειροπολούσε και νά μονολογούσε ο καθηγητής εξακολούθησε:

—Μάταια προσπαούσα, έπι δέκα όλόκληρα χρόνια, νά κάνω α ύτη τ ή μεγάλη άνακόλυπι... Και ξαφνικά, νά την ή έπιτυχία!... Μία μεγάλη, αφάνταστη έπιτυχία, πού ήρθε τ ή στιγμή ακριβώς κατά τ ήν όποια είχα πάψει πειά νά έλπίζω!... Α ύτη ήταν ή τελευταία μου άπόπειρα, ή τελευταία μου δοκιμή: "Αν δέν πετύχαινε, θάσπαζα τότε τις μηχανές μου, και θάρριχνα τ ή σχέδια και τούς όπολογισμούς μου σ ή φαντιά!..."

... Και νά την άξασα, ή έπιτυχία!... Έντελώς σ ήν τύχη έγινε, σχεδόν... Λίγο άέριο λιγώτερο... Μιά διαφορετική δόση τού μίγματος... Κι' ο θριαμβος ήρθε μόνος του!

Προχώρησε άκόμα μέσα σ ήν αίσουσα, τρέμοντας όλόκληρος απ' τ ήν έξασή του. Ο Ροβέρτος τόν κύτταξε με κάποια άνησυχία, κι' ή χαρά του δηλητηριαόσταν απ' τ ήν άλλόκοτη α ύτη έξασή τού θείου του.

Ο καθηγητής προχωρούσε άκόμη. Είχε πλησιάσει τ ήν τ ή φυτά, και με άπερίγραπτη λεπτότητα χάιδευε τ ή τεραστία φύλλα τους. Ξαφνικά σκίρτησε, και τραθήχηκε πρ ός τ ή πίσω. "Ετσι καθώς τόν φώτιζε τού πράσινο φως τού προβολέα, τού πρόσωπό του είχε πάρει μία τρομακτική γλωμάδα.

—Τί πάσате, θείε μου; Ξεφάνισε ο Ροβέρτος, άνησυχος.

Και συγχρόνως έκανε ένα βήμα πρ ός τού μέτρος του, γιατί τόν είδε νά παραπατά ή σαν μεθυσμένος.

Ο καθηγητής Μοϋρφ έφερε τού χέρι του σ ή κάτια του, κι' είπε:

—Κουνήθηκαν!... Ναί, τ ή είδα πού κουνήθηκαν!... Δέν έκαναν μία βιαία κίνησι, όπως κάνουν όλα τ ή φυτά όταν φυσάει έλαφρός άέρας!... Έδώ μέσα, άλλωστε, δέν φυσάει καθόλου... Κινήθηκαν, σαν ένας άνθρωπος πού τεντώνει τ ή χέρια του για νά ήσασουρηθ ή!... "Ετσι, νά!... Σάν νά τού θέλσαν μόνα τους!

—Θέ'ε μου, ψιθύρισε ο Ροβέρτος, μην έχνατε κάτι: "Ότι μεγάλωνουν τόσο γρήγορα α ύτα τ ή φυτά, ώστε είναι φυσικό νά παρακολουθο ύμε τις κινήσεις τους, σ ήν άδιάκοπη εξέλιξη τους!

Ο σοφός όμως, δέν τόν άκουγε—Νά!... Κύτταξε εκεί! είπε.

Και με τού δάχτυλό του έδειξε ένα φυτό: Τό άνθος του άνοιγε σιγά-σιγά, όπως άνοιγει ή ψίχα τού ψωμιού, τ ήν όποια ήσαν πρ ότα έλαφρά κι' έπειτα ξαναγυρίζει μόνη της σ ή άρηχ τ ή σχήμα!

Τό καταπληκτικώτερο όμως, ήταν τού έξης: "Ότι τού άνθος α ύτό είχε γιγάντιο άνάστημα... Κι' όσο άνοιγε, τόσο ή λεπτομέρειες τού έσωτερικού του φαινότουσαν κι' α ύτες γιγάντιες, σαν νά τις έθλεπε κανένας όχι πειά με σκό, αλλά με μικροσκόπιο!

Τό φυτό εκείνο ήταν μία "διονέα", φυτό τ ής 'Αμερικ ής δη-

λαδή, τού όποιο έχει τ ήν ιδιότητα νά κρατ ή αιχμάλωτες τις μύγες μέσα σ ή φύλλα του. "Έναν σπόρο τέτοιου είδους είχε φυτέψει ο καθηγητής—λίγες ήμέρες προηγούμενες—μέσα σ ήν κάσα...

Μήπως, όμως, χωρούσε σύγκρισι άνάμεσα σ ή γνωστή "διονέα—πού έχει άνάστημα μόλις είκοσι έκατοστά τού μέτρου—και τού τερατώδους εκείνου φυτού, πού ξεφύτρωσε κάτω απ' τις δυνατές άχτινες τού προβολέα; Τά φύλλα τού, παχειά σαν δυό δάχτυλα, ήσαν γεμάτα από άγκάθια, απ' τ ή οποία ξέφευγε ένα πηχτό ύγρο.

Ο σοφός, με άσυλλόγιστο κίνημα, πλησίασε τού χέρι του σ' ένα άγκάθι: Μά άμέσως τού φύλλο διπλώθηκε με καταπληκτική ταχύτητα, και τ ή άγκάθια του τσίμησαν τού χέρι τού καθηγητού.

Εκείνος τινάχτηκε άμέσως πρ ός τ ή πίσω, με κραυγή έκπληξως και πόνου, και κύτταξε τ ή δάχτυλά του. Τά έτριψε λίγο, αίσθανόταν ένα "σούξιμο" δυνατό, και τού δέρμα του γινόταν κατακόκκινο.

—Κάμψιμο! ψιθύρισε ο καθηγητής. Πολύ παράξενο κάμψιμο!... Πάμε γρήγορα έξω, Ροβέρτε!... Έχω άνάγκη από καθαρό άέρα!... Ούφ!... Σκάζω!...

—Νά σ ήσω τόν προβολέα, θείε μου;... Νά κόψω τού ρεύμα; ρώτησε άνησυχος ο Ροβέρτος.

—"Όχι άκόμα! είπε νευρικά ο Μοϋρφ. "Αργότερα βλέπουμε! Δέν είπε τίποτε άλλο. Τό πρόσωπό του όμως συνέφιαζε...

Είχε πραγματοποιήσει κάτι τού καταπληκτικού. Τώρα όμως, πώς θά τελείωνε όλη ο ύτη ή ιστορία!... Δέν τολμούσε άκόμη νά εξετάσ ή τού ζήτημα α ύτό, όυτε και σκεπτόταν έπίσης τις πιθανές συνέπειες τ ής άνακαλύψεως τού σ ή βοτανολογική έπιστήμη...

"Όταν βήηκαν έξω, διέσχισαν τού περιβόλι, ήγαν σ ή στή σ ή, κι' άκαθυνας τους κλείστηκε σ ή γραφεύ του. Ο καθηγητής Μοϋρφ προσάθηκε νά άπορρορηθ ή από μία έργασία, τ ήν όποια είχε άρχισει πριν από λίγες έβδομάδες. Δέν μπορούσε όμως νά συγκρατ ή τ ή σκέψη του. Ο νούς του ήγαινε πάντα πρ ός τού φυτό με τ ήν αφάνταστη ανάπτυξη.

Έπιτέλους, δέν μπόρεσε νά συγκρατ ήθ ή. Κάποια άκατανίκητη δύναμη, άνάμικτη από περιέργεια κι' άγωνία, τόν τραθοούσε... Σηκώθηκε απ' τ ή θέσι του, πάλεψε λίγες στιγμές άκόμη, και τέλος βήηκε έξω και τράβηξε πρ ός τού έργαστήριό του πάλι. Καπέλλο δέν φορούσε, εκείνη τ ή στιγμή, κι' ο δυνατός ήλιος τόν χτύπησε σ ή κεφάλι και τόν ζάλισε λιγάκι.

Τρεχάτος όστόσο, διέσχισε τού περιβόλι και μπήκε σ ή έργαστήριό του. "Ένοιωσε άμέσως έκει, μία μεγάλη ζέση κι' ένα δυνατό άρωμα. Στάθηκε τότε άπότομα, κι' έφερε τού χέρι του σ ή μέτωπο.

Σιγά-σιγά, μπόρεσε νά σνηθηθ ή τού δυνατή εκείνη μυρωδιά. Τώρα δέν μπορούσε πειά νά νά σκεφθ ή: Κύτταξε μόνον ή διάπλατα μάτια!

Μέσα σ ή μία ώρα, ή φυτ'ες είγαν ανάπτυξη πολύ περισσότερο. Ο σοφός πλησίασε με μεγάλα βήματα, σαν νά ήγαινε κοντά σ ή ιερό βωμό.

Έσκυψε επάνω από φύλλα και κοτσάνια άγκαλιασμένα άναμεταύ τους κι' άνένυσσε τού δριμυτό άρωμα τους. Η ζάλη του δυνάμωνε τώρα.

—Τί ώραία φύλλα! μουρμούρισε άθελά του. Ξαφνικά, έχασε τ ήν ισορροπία του, κι' έπεσε πρ ός τ ή έμπρός, άνάμεσα σ ή φύλλα τ ής διονέας. "Έμπηξε τότε μ ή κραυγή τρέμου, κι' άρχισε ν' άντιστέκεται με άνισηχη λύσσα σ ή κλεισίμο τών φύλλων γύρω σ ήν κορυφή του. "Εκείνα όμως, γαντζώνοντάς τον απ' τού λαμό, απ' τ ή χέρια, απ' τού κορμι κι' απ' τού πρόσωπο παράλυαν κάθε κίνησι του...

Ο Ροβέρτος όστόσο, είχε άκόσως τ ή διαπεραστική κραυγή τού θείου του. Πήδηξε έξω απ' τού γραφεύ του, κι' έτρεξε πρ ός τ ή κέ'.

Μισομεθυσμένος τώρα κι' α ύτός απ' τ ή θανάσιμη εκείνη εώεϊά, μπόρεσε έπιτέλους νά τράβηξ ή απ' τ ή πόδια τού αιχμαλωτισμένου κορμι τού θείου του. Με δυσκολία τόν έθ'αλε έξω σ ήν καθαρό άέρα, άναίσθητον έντελώς, κι' έπεσε κι' α ύτός λιπόθυμος πλάι του.

Ο καθαρός άέρας, τόν έκανε σ ή λίγο νά σνηθ ή. "Ανασηκώθηκε τότε, κύτταξε τόν θείο του, και μία φωνή άπερίγραπτη (Η συνέχεια εις τ ήν σελίδα 414)

Ξαφνικά σκίρτησε και τράθηχηκε πρ ός τ ή πίσω...

“ΣΑΝ ΚΥΡΙΟΣ”,

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 387)

φύλλα, έβαλε έναν καθρέφτη στο τραπέζι, άναψε άπ' εδώ κι άπ' εκεί δυό κεριά και στάθηκε εκεί μπροστά, αύξυλος, σε στάσι προσοχής.

—Ιερέμια φόν Τούρνει, είπε με τραχειά φωνή, σάν δικαστής που άπαγγέλλει κατηγορητήριο. Σε κατηγορώ ένώντιον του δικαστηρίου τής τιμής μου. Σε κηρύσσω ένοχο! “Εφτασεσ ότ σημείο να κλέψης τή γυναίκα ενός συναδέλφου σου, ενός ευεργέτου σου!..”

—Ναι, άπάντησε ψιθυριστά ό άλλος φόν Τούρνει, μέσα από τόν καθρέφτη. “Εφταιξα, μά εκείνη είνε ό ένοχος!”

—“Όχι! διέκοψε άσπληρά ό άλλος. “Ήσουν πάντα ένας μουρντάρης και νόμιζες πώς μπορούσες νά ζήσης σάν κύριος. Άφου δέν τό κατώρωςες, πέθανε τουλάχιστον σάν κύριος. Σε καταδικάζω εις θάνατον!”

—Δεκτόν... άπάντησε πνιχτά ό φόν Τούρνει του καθρέφτη. “Ό άπότακτος άνοιξε τότε τό συρτάρι του τραπέζιου, πήρε από μέσα ένα περιστρόφο. Σιγά-σιγά, τό σήκωσε, άκούμπησε τήν κάννη στο μέτωπό του. “Ό άλλος, μέσα από τόν καθρέφτη, δέν έκανε τόν παραμικρό μορφασιμό, δέν άνατριχίωσε καν.”

Και τότε, τό πιστόλι έκπυροκρότησε και άμέσως ένα κορμί —κατηγορούμενος μαζί και δικαστής—σωριάστηκε κάτω. στο δάπεδο!..

ΤΟ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 409)

πτης φρίκης βγήκε άπ' τά χείλη του: “Τό πρόσωπό και τά χέρια του σοφού καθηγητού ήσαν καταραφαγονάμενα, σάν να είχε πέσει επάνω τους κάποιον καυτερό δέξο κι' είχε φάγει τις σάρκες!”

—“Ω, Θεέ μου! τραύλισε ό νέος. “Ή διονέα, μικρή, σκοτώνει μύγες!... Μεγάλη όμως μήπως. μήπως..”

Δέν τόλμησε ν' άποτελειώση τή σκέψη του. Κόλλησε τό αυτί του στο στήθος του δυστυχισμένου σοφού: “Άλλοίμονο, ή καρδιά του είχε πάψει πεινά νά χτυπά!”

Γεμάτος από λύσσα τότε ό Ροβέρτος, ξαναμπήκε στο έργαστήριο. “Άρπαξε μία άδεια μεγάλη γλάστρα, και τήν έβριξε με δύναμη επάνω στον προβολέα. “Ένας κρότος ξερός άκούστηκε, τά φυλλάιά του προβολέως έγιναν κομμάτια, και τό μυστηριώδες πράσινο φως έσβησε άμέσως.”

“Επειτα βγήκε έξω πιδ μαλακωμένος, κύττασε τό άγαπημένο πτώμα, που ήταν ξαπλωμένο στο χώμα και στον ήλιο, και τού ήρθαν δάκρυα στα μάτια.”

“Άδικα έρεύνησαν σά άρχεία του σοφού, για νά βρουν τό μυστικό του προβολέως με τό πράσινο φως. Τά τερατώδη φυτά έχασαν τις άκτινες, ή όποιες τά ζωογονούσαν, και γρήγορα μαράθηκαν..”

“Ό καθηγητής Μούρφυ είχε πεθάνει, πέρνοντας μαζί του και τό μυστικό τής εφευρέσεώς του. Θέλησε να κάνει κάτι τό τελειότερο άπ' τή Φύση, κι' ή Φύσις πήρε τήν έκδίκησή της!”

Αυτό, χωρίς άμφιβολία, ήταν και τό καλύτερο..

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΙΑΚ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 391)

θρου, όπου ό Ρομπενις άπαθανάτισε τήν Μαρία των Μεδίκων, γιατί πάει καιρός που τους είδα και δέν τους καλοθυμούμα. Στά ταξείδια μου όμως στην “Όλλανδία μουκίκαν έντόπωσι οι μεγάλοι πίνακες του Ρέμπραντ, του Φράντζ Χάλς, του Βαν ντερ Χέλστ κι' άλλων ζωγράφων που άπαθανάτισαν τά μέλη διαφόρων συντηριών τής εποχής τους. “Υστερ' από τρεις αιώνας, σήμερα, αυτοί οι καλοί άνθρωποι είνε πάντα εκεί, στα μουσειά, ολοζώντανοι και γελαστοί, κανείς όμως δέν μπορεί νά σάς πη τά όνόματά τους. Αυτόι οι άθάνατοι είνε άνώδυμοι.”

—Άλήθεια! παρατήρησε κι' ό ζωγράφος.

—Αυτό μούδωσε λοιπόν τήν ιδέα. “Άν μετά τρεις αιώνας ένας Ιστορικός ή ένας μυθιστοριογράφος, θέλει νά γράψη για τήν οικουμενική και κοινωνική ζωή τής εποχής μας, θα θρή έλο τό όλικό στούς τοίχους τής δημαρχίας μου, αλλά και θα με άναφερό με τ' όνόματά μου. Δέν θα πη μονάχα «ό άρωματοποιός του “Έκλανούς», θα γράφη: «Ό Σέκ., ό δήμαρχος Σέκ., ό Μέγας Σέκ!...»

“Ή φωνή του δημάρχου θροντούσε μέσα στο άτελιέ. Στά τελευταία του αυτά λόγια, άρχισε νά χοροπηδά και νά κάνει τούμπες.

—Λεονάρδος Σέκ! έξακολούθησε, τίμιος κι' άξιος άνθρωπος, παράδειγμα δραστηριότητος του είκοστού αιώνας, νομοταγής, τακτικός στούς φόρους του, Μασάωνος, πλούσιος, πολύ πλούσιος, πάμπλουτος, έκατομμυριούχος, δήμαρχος και βουλευτής, ναι! και βουλευτής. Κι' αυτό θα γραφή. Γιατί θα με θγάλουν και βουλευτή. Ζήτη ό Σέκ! “Εμπρός! Στίς κάλπες, ψηφήστε έλοι τόν Σέκ!... “Έζησε!... Νίκησε... “Άπεθώσω!... ”

“Άξαφνα ό ζωγράφος έζήτησε μουσκεμένους άπ' τόν ίβρωτά

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΕΦΗΜ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΣΤΑΦΙΔΩΣ

Κατά τά δεδομένα του Αυτόνομου Σταφιδικού ή εξαγωγής τής σταφίδος από 1ης Σεπτεμβρίου “Ιανουαρίου 1935 άήλθε σε 121.963.990 λίτρες κατά τό αντίστοιχο χρονικό διάστημα του στα 1933—1934 ήταν μόνον 98.771.543 ένετικές λίτρες

ΘΑ ΑΝΑΤΙΜΗΘ ΤΟ ΛΑΔΙ :

Κατά τάς πληροφορίας τής άρμοδίας ύπηρεσιού τής Γεωργίας, ή τιμή των έλαιολάδων στί ύψώθηκε κατά 10 % και πλέον, διότι ή προσφορά μικρότερα τής ζήτησεως. Έπειτα από τήν κακήν έλ τής κυριώτερης έλαιοπαραγωγού χώρας, τής “Ιταλίας” κατά τούς άρμολιους, ό ύψωμός τής τιμής τού μόνον δέν θα σταματήση, αλλά θα συνεχισθ. “Ζητά ίσως φόβος ύπερτιμήσεως των λαδιών στ πράγμα τό όποον πρέπει και μπορεί νά προληφ στηματικό έλεγχο στις εξαγωγές λαδιών, τίς όι να κάνουν άθρόως οι λαδέμποροι μας.

—ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΟΚΑΛΙΕΡΓΗΤΑΣ

“Άνεκούνθη ότι ό ύπουργός τής Γεωργίας κ τών των άλλων μέτρων που έλαβε για τόν περυσνοκαλλιεργείας στή Δυτική και Κεντρική Μακεδονία και τήν Πελοπόννησον, συνέστησε στήν “Άζα νά μη χορηγή πλέον δάναεια στους καπνοκαλ

—Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

“Άνεκούνθη ότι ή κατανώλιος καπνού εις χώραν κατά τόν τελευταίον μήνα του παρελθόντ θεν εις 418.000 κιλά, άπέανται 358.000 κιλών τ του 1933.

—ΚΑΠΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΙΑΝ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΝ

Κατά τόν παρελθόντα μήνα Δεκέμβριον έξήχ λιμένα τής Καβάλλας 3.102.138.230 κιλά καπνά τάς δηλώσεις εις τό τελωνείον—δραχμών 224.195 πόν τόν λιμένα τής “Άλεξανδρουπόλεως 264.070 κ ξίας—κατά τήν σχετικήν δήλωσιν εις τό τελωνείο 521.917.

“Ετσι, ή γενική εξαγωγή καπνών από τήν “Ανδονία και Δυτική Θράκη κατά τό 1934, έφτασε κιλά, άξίας 955.837.996.50 δραχμών

—ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

Α') Τελωνείον “Αθηνών :

11—20 “Ιανουαρίου 1934 δρ.

11—20 “Ιανουαρίου 1935 »

Πλέον 11—20 “Ιαν. 1935 δρ

Ε') Τελωνείον Πειραιώς :

11—20 “Ιανουαρίου 1934 δρ.

11—20 “Ιανουαρίου 1935 »

Πλέον 11—20 “Ιαν. 1935 δρ

Γ') Τελωνείον Θεσσαλονίκης :

11—20 “Ιανουαρίου 1934 δρ.

11—20 “Ιανουαρίου 1935 »

Πλέον 11—20 “Ιαν. 1935 δρ.

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1934

Σύμφωνα με τά δεδομένα και τούς ύπολογισ ύπηρεσίας κατά τόν Δεκέμβριον του 1934 εισή ρεύματα 178.251 τόννων, άξίας 757.046.000 δρ έξήχθησαν έμπορευμάτα 90.367 τόννων, άξίας 70 ένω κατά τόν Δεκέμβριον του 1933 εισήχθησαν 164.239 τόννων, άξίας 699.513.000 δρχ. και έξή τόννων, άξίας 467.071.000 δραχμών.

και με τό λαρόγγι κατάξερσ. “Ή θυρωρός έστεκ κρατώντας τρεις άνεξόφλητες άποδείξεις στού λερά

—Τι πάβατε και ξεφωνίζετε έτσι, κ. Μπινιάκι; καλή γυναίκα!

—Τι νά πάω, κυρά Κλεμάν; “Άστα!... Μιά γω παραγγείλα κι' αυτό έτυχε στ' ένειρό μου! κόμη ό πελάτης μου ήταν ένας τρελλός!... Τι θελες νά πάω;..”